

မိုးတော်သူ

ပုတာလကျောင်းတော်သား

စာစဉ် (၂)

မိုးသောက်အရုဏ်ကျင်း လာပြီ။

ကမ္ဘာမြေတစ်ခွင်လုံး ကြည်လင်လှပနေသည် ။ နံနက်ခင်းလေပြည်
က ညင်းညင်းညံ့ညံ့ ဆော်သွေးတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည် ။

စင်းတိမ်းသည် ညက လုံးဝအိပ်မရခဲ့သဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းမှ အိပ်ရာ
ဝင်သည် ။ သူသည် ကိုရင်မဟုတ်တော့သဖြင့်
ကိုရင်ထိန်းဘုန်းတော်ကြီးက သူ့အား ချုပ်ချယ်ခြင်းမပြုတော့ချေ။

သူ့အား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ဦးကဲ့သို့သာ သဘောထားသည် ။
ကိုရင်များ နှင့်တန်းတူ မထားတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အခြားကိုရင်များ အိပ်ရာထချိန်၌ စင်းတိမ်းအိပ်ရာဝင်သ
ည် ကို ဘာမှ မပြောပေ။ စင်းတိမ်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ နေမွန်း
တည့်ချိန်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် မျက်နှာသစ်ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲသို့သွားရောက်ကာ စမ္မာနှင့်
လက်ဖက်ရည်ကိုယူ၍ သောက်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်
ကျမ်းစာအုပ်များကို ယူဆောင်လျက် ခန်းမကြီး၏ နံဘေးဆောင်သို့
သွားရောက်ကာ စာပေများ ကျက်မှတ်ဖတ်ရှုနေလေတော့သည် ။

စင်းတိမ်းသည် ကျမ်းစာများကို တစ်ကိုယ်တည်း ဖတ်ရှုလေ့လာလျ
က်ရှိ၏။ ကျမ်းစာအုပ် ထူထူတစ်အုပ်ဖတ်ပြီးသောအခါ
ညနေဆွမ်းစားချိန်သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည် ။

စင်းတိမ်းသည် ကျမ်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ဆွမ်းစားပြီးသည် နှင့် အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ။

သူသည် တစ်နေ့ကုန် ကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်ကျက်မှတ်နေသော်လည်း ညဘက် အနားယူအိပ်စက်သည့်အခါ ကျမ်းစာများကို မေ့ကုန်လေသည်။ ။

သူ့အတွေးများ သည် တောင်စဉ်ရေမရ ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိ
နေခဲ့သည်။ ။

သူသည် ဝါးခြောက်အဘိုးအို၊ ဝေဒနာရှင်သိုင်းသမား၊ ကူဘွားဘွားနှင့် တီဟု အင်းတို့ ကို ထပ်တလဲလဲ သတိရနေမိသည်။ ။

သူတို့ အကြောင်းကိုသာ တဝဲလည်လည် တွေးတောနေမိ၏။

အထူးသဖြင့် သူသည် တီဟု အင်းအား မေ့မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။ ။

တီဟု အင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
ဇာပဝါအနက်ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် ရုပ်သွင် မည်သို့ရှိသည် ကို မသိ
ရသော်လည်း လွန်စွာချောမောလှပပေလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ထားသ
ည် ။

“သူ ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ သိရအောင် တစ်နေ့ ငါ သူ့မျက်နှာပေါ်က ဇာပဝါကို ဖြုတ်ကြည့်မယ်”

စင်းတိမ်းက တီဟု အင်းအကြောင်းတွေးတောရင်း စိတ်ထဲမှ
 ကြိုးဝါးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ဤသို့ ပြုမူလိုက်လျှင် ရိုင်းပျရာရောက်နေမည်လားဟု
တွေးတောမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်သွားမိသည်။ ။

ပူတာလကျောင်းတော်၌ မှီခိုနေထိုင်လျက်ရှိသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ဤ
သို့ မပြုလုပ်စကောင်းဟု လည်း တွေးတောနေမိသည်။ ။

သူသည် အတွေးများကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်
သည်။ ။ သို့သော် ... အ တွေးများက သူ့အား ခိုင်မာတင်းကျပ်စွာပင် ရစ်
ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားလျက်ရှိနေပေသည်။ ။

★

ညနေရောက်သောအခါ စင်းတိမ်းသည် အဆောင်ထဲမှ ထွက်
လာပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ လေသည်။ ။ ကိုရင်လေးများက သူ့အား
ခင်မင်ကြသဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောကြလေသည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် ထိုကိုရင်များ နှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ကို တွေးမိသောအ
ခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာမိလေသည်။ ။ သူတို့ သည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ တောပြော
တောင်ပြော ပြောလာကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်
ဆုံးသွား၏။ ညအိပ်ချိန်သို့ပင် ကျော်လွန်လာခဲ့လေသည်။ ။

ကိုရင်ထိန်း ဘုန်းတော်ကြီးက အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်မှ အသီးသီး
လူစုခွဲကာ အိပ်ရာထဲဝင် သွားကြတော့သည်။ ။

★

ညဉ့်နက်ပေပြီ။ သို့တိုင်အောင် စင်းတိမ်းမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ ရှိ
နေ၏။ ။

သူသည် ရတနာပုတီးကုံးကို ထုတ်ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ရတနာပုတီးကုံးကား လေးလံ၍ ချောမွတ်နေ၏။

“ဒီပုတီးကုံးက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ၊ ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးတာလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူက ပေးတာလဲ”

သူသည် ယင်းသို့တွေးရင်း ပုတီးကုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု လိုက်လေသည်။ ။

“ဒေါင်....”

အုန်းမောင်းခေါက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတော့မှ သူသည် အိပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထား လိုက်လေသည်။ ။

အိပ်ပျော်လှလှအချိန်၌ သူ၏ ခါးတွင် ရုတ်တရက် ကျင်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

သူသည် ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကပျာကယာ လူးလဲထရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် ပြန်၍ လဲကျသွားပြီး သတိမေ့သွားလေတော့သည်။ ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ရယ်မောသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။ ထို့နောက် ကြီးမားသော လူရိပ်တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အခန်းထဲ ခုန်ဝင်လာသည်။ ။

ထိုသူကား ပုံရိပ်တစ်ရိပ်ပမာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ။ အသံ လုံးဝမထွက်ချေ။ ထိုလူရိပ်သည် စင်းတိမ်းအိပ်နေသော ခုတင်ရှေ့တွင် လျှောက်သွားလေသည်။ ။ စင်းတိမ်းအား ငုံ့ကြည့်အကဲခတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်... အရိုးပေါ် အရေဖုံးနေသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စင်းတိမ်း
တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများကို နှိပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ရေနွေးတစ်
အိုးကျက်ခန့်ကြာသောအခါမှ ထိုလူရိပ်သည် အခန်းထဲမှ အသာအယာ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။

အဖြစ်အပျက်ကား ထူးခြားလှ၍ လွန်စွာမှ ပင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
လှပေသည်။ ။

*

ဒုတိယနေ့နံနက်....

ဆူဆူညံညံအသံကြောင့် စင်းတိမ်းသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ။ ထိုအခါ ... မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် စင်းတိမ်းမှာ ထိတ်လန့်တကြား အံ့အားသင့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူ၏ ဒုတိယပတ်ပတ်လည်တွင် ကိုရင်လေးများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိပြီး စိုးရိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အားကြည့်နေကြသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူတို့ သည် စင်းတိမ်းသတိရလာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ။

“ဟော...သူသတိရ လာပြီ”

စင်းတိမ်းမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူသည် မေးရင်း စကားကို ရပ်တန့်လိုက်မိလေသည်။ ။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေပြီး ချွေးများ စိုရွဲနေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လာမာတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ။

“စင်းတိမ်း ... မင်းဖျားနေတယ်၊ မထနဲ့ ”

စင်းတိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်”

သူသည် ထထိုင်လိုက်ပြီး ချွေးစိုနေသောဝတ်ရုံကို ချွတ် လိုက်လေသည်။ ။ ကိုရင်လေးများ ဆူဆူညံညံဖြစ်သွားသည်။ ။ သူတို့ ၏ မျက်လုံးများ ကလည်း စင်းတိမ်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား အံ့အားတကြီး ဝိုင်းအုံကြည့်ကြလေသည်။ ။

“စင်းတိမ်း မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ အနီစက်ကလေးတွေ ထွက်နေတယ်”

စင်းတိမ်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အနီစက်ကလေး ဆယ်စက် ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

သူ အံ့သြသွားသည်။ ။

ယ င်းအ နီစ က်လေး များမှာ လက်ချောင်းထိပ်များ ဖြင့် ဖိကပ်သောကြောင့် သွေးခြည်ဥသကဲ့ သို့ ဖြစ်နေသော အနီစက်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ။

စင်းတိမ်းမှာ ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိသော်လည်း လူ့ဇန္တု မပျက် ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အပူတွေထွက်တာပါ”

ကိုရင်ထိန်းဘုန်းတော်ကြီးက စင်တိမ်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဖြစ်လာသည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။ ။

ထို့အတူ ကိုရင်ကလေးများ သည် လည်း စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် တစ်ခဏအကြာတွင် စင်းတိမ်းအနီးရှိ ကိုရင်ကလေးများ အလျှိုလျှို ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် ညက မည်သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် ကို တစ်စစီတွေးတောရင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ ။

ယမန်နေ့ည သူ့အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည် ကို သူ ဆက်စပ်တွေးတောမိသည်။ ။

“ဒီလူ ဘာသဘောလဲ၊ ငါ့ကိုများ လုပ်ကြံမလို့ လား”

သူသည် ထိုသို့တွေးမိပြီးမှ အသာအယာပင် ခေါင်းကိုပြန်လည်ခါယမ်းမိသည်။ ။

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူသည် အမျိုးမျိုးဆင်ခြင်တွေးတောကြည့်သည်။ ။ တွေးလေ တွေးလေ အဖြေနှင့်ဝေးလေ ဖြစ်နေသည်။ ။

နောက်ဆုံး သူသည် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုထံ သွားရောက်မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့သည်။ ။

“ဒေါင်....”

အုန်းမောင်းခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် စင်းတိမ်းသည် ပူတာလကျောင်းတော်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။ သူ၏ ခြေလှမ်းများ သည် လိုဏ်ဂူရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေလေသည်။ ။

လိုဏ်ဂူထဲသို့ အနည်းငယ်ဝင်ရောက်မိသည် နှင့် ဝေဒနာရှင်အဘိုး

အို၏ ချောင်းဆိုးသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။

သူသည် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပြေးဝင်သွားသည်။ ။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် သူ့ဇနီး၏ အရိုးစုအနီး၌ ထိုင်ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလျက် ရှိနေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ယခုအချိန်၌ စင်းတိမ်းသည် မျက်လုံးကျင့်သားရနေပြီဖြစ်၍ အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်မြင် နိုင်စွမ်းရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ။

သူသည် ကမန်းကတန်းသွားရောက်၍ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို၏ ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိပေးလေသည်။ ။

“ဆရာ... ဒီမှာ နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းဆိုးလာတာလဲ”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ။

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒဏ်ရာကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူသည် ပြောပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြန်လေသည်။ ။
အတန်ကြာမှ ချောင်းဆိုးရပ်သည်။ ။

သူသည် ချောင်းဆိုးရပ်သွားသည် နှင့် စင်းတိမ်းအား အသာအယာတွန်းဖယ်လိုက်ရင်း...

“စင်းတိမ်း....မင်း ထိုင်နေစမ်း”

စင်းတိမ်းက ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စင်းတိမ်း၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ထား လိုက်လေသည်။ ။

“မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ တိုးတက်လာသလားဆိုတာ ငါ စမ်းကြည့်မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည် နှင့် ခွန်အားကို အသုံးပြု လိုက်လေ၏။ ဝေဒ နာရှင်အဘိုးအိုကား ရောဂါသည် တစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အား အထင် သေး၍ မရချေ။

သူ၏ လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းသည် သံမဏိညှပ်ကြီးများ ပမာ စင်း တိမ်း၏ လက်မောင်းကို ညှပ်ထား လိုက်လေသည်။ ။

စင်းတိမ်း၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်သည် အရိုးများကျိုးသွားတော့မည့် အလား နာကျင်သွားလေသည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် ကမန်းကတန်းပင် အတွင်းအားထုတ်၍ ပြန်လည် ခု ခံလိုက်ရလေသည်။ ။

မကြာမီ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို၏ လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းသည် မီးဖို ထဲဖုတ်ထားသော သံချောင်းများ ပမာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာပေသည်။ ။

စင်းတိမ်း၏ နဖူးပေါ်၌ ချွေးများ တဖြောက်ဖြောက် စီးဆင်းကျလာ သည်။ ။ အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုက လက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး မောဟိုက်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

“မင်း...မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါသိပ်ဝမ်းသာတယ်”

စင်းတိမ်းသည် ဝက်ရံကြီးဖြင့် ချွေးများကိုသုတ်လိုက်ပြီ

“ကျွန်တော် နေ့စဉ် အလေ့အကျင့်မပျက်ပါဘူးဆရာ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“အင်း....နောက်သုံးရက်ဆိုရင် ရှစ်လ ဆယ့်ငါးရက်ပဲ၊ မုန့်ရာသီပွဲ တော်ရောက်ပြီ”

ထိုသို့ပြောရင်း သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

“အဲဒီနေ့ဟာ မိသားစုဝိုင်းဖွဲ့စုစည်းတဲ့ အခါကြီးရက်ကြီးဖြစ်ပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါ့အဖို့ တော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးကွာ”

စင်းတိမ်းသည် အိမ်ထောင်သည် မိသားစုမရှိသောကြောင့် ယင်းပွဲတော်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်ခံစားမှုမျှ မရှိချေ။

သူက ပြုံးလိုက်သည် ။

“ဆရာ နောက်နှစ် ရှစ်လဆယ့်ငါးရက်နေ့ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီကျောင်းကထွက်ရတော့မယ်”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ငါမြင်နိုင်ပါဦးမလား မပြောတတ်ဘူး”

စင်းတိမ်းသည် ယင်းစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည် ။

သူသည် အဘိုးအိုအား သနားကြင်နာသောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည် ။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ငေးငိုနေသည် ။ သူသည် လည်း စိတ်အားငယ်သွားဟန်တူ၏။

စင်းတိမ်းသည် အဘိုးအိုအား အာရုံပြောင်းစေရန် စကားဦးလှည့်သည့်အနေဖြင့် ယမန်နေ့ည က သူအိပ်ပျော်နေစဉ် သွေးကြောပိတ်ခံရသည့်အကြောင်းများကို ပြောပြ လိုက်လေသည် ။

အဘိုးအိုသည် စင်းတိမ်း၏ ပြောပြချက်များကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာထား လေးနက်တည်ကြည်လာသည် ။

“စင်းတိမ်း....မင်းအင်္ကျီ ချွတ်ပြစမ်း”

စင်းတိမ်းသည် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ဆွဲသာချွတ်လိုက်ရသည် ။

စင်းတိမ်းရင်ထဲ၌ ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည် ။

အကြောင်းမှာ လိုဏ်ဂူထဲ၌ မှောင်မိုက်လျက်ရှိသည် ။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ထူးခြားချက်များကို အဘိုးအို မည်သို့ကြည့်ရှုအကဲခတ်မည်နည်း။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုအား စင်းတိမ်း ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ရှုခြင်းမရှိပေ။

လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့်သာ စမ်းသပ်လေသည် ။

“အနီစက်ဆိုတာ ဒီနေရာလား”

အတန်ကြာစမ်းသပ်ပြီးနောက် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်နေရာကို လက်ဖြင့် ထောက်ရင်းမေးလိုက်သည် ။

စင်းတိမ်းမှာ တအံ့တဩဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်လေသည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“နာသလား”

“မနာပါဘူး ဆရာ”

“ယားသလား”

“မယားပါဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်း မျက်လုံးပိတ်လိုက်၊ အိပ်နေသလိုပဲ နေလိုက်”

စင်းတိမ်းက မျက်လုံးပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ အဘိုးအိုသည် လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် အနီစက်ပေါ်၌
ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် ခွန်အားကို တဖြည်းဖြည်းတိုးလိုက်၏။

“အခုကော နာသေးသလား”

“မနာပါဘူးဆရာ”

ဤသို့ဖြင့် ရေနွေးတစ်အိုးကျက်ခန့်အချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ။

အဘိုးအိုသည် အနီစက်ပေါ်၌ ထားသည့်လက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း
လိုက်၏။

“ဝတ်ရုံကို ပြန်ဝတ်လိုက်ပေတော့”

စင်းတိမ်းသည် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ရင်း....

“ဆရာ... ဘာများ ထူးခြားတာတွေ့သလဲဟင်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ။

“အတော် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဆရာ”

“ဒီလူက မင်းကို တော်တော်စေတနာထားပုံရတယ်”

“ဟုတ်လားဆရာ”

စင်းတိမ်းမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ အရိုးအဆစ်ခိုင်ခံ့သွားအောင် သံမဏိလက်ချောင်း
ပညာနဲ့ မင်းကို ပြုပြင်ပေးလိုက်တာကွ”

“ဗျာ”

စင်းတိမ်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားမိတော့၏။

“ဘယ်သူများ ပါလိမ့်၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာကြောင့်စေတနာ ထားရတာပါလိမ့်”

စင်းတိမ်းသည် တွေးတွေးဆဆဖြင့် နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အဘိုးအို၏ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း စဉ်းစားသည် ။

“ဒီလောက် အတွင်းအားနက်ရှိုင်းတဲ့ လူ များများ စားစားမရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော့်ဆရာများ ဖြစ်နေမလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းဆရာသာဆိုရင် ခုလို ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးလုပ်နေစရာမလိုဘူး”

အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည် ။

“ငါသာ ရောဂါ မရှိရင် ဒီလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

စင်းတိမ်း အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဆရာ...အဲဒီလူက အပင်ပန်းခံပြီး အခုလိုကူညီတာ သူ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာ မို့လဲ”

အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း....

“အင်း....ငါ့အထင်သာ မမှားဘူးဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ငါနဲ့ မင်းဆရာ လိန်ကုတို့ ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ မင်းကိုကူညီတာဖြစ်ရမယ်”

စင်းတိမ်းသည် အဘိုးအိုရှေ့သို့ ဒူးထောက်လိုက်သည် ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းပညာတွေသင်ပေးကြတာလဲဆိုတာ ပြောပြပါလားဆရာ”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုဒူးထောက်ပြီး မေးစရာမလိုဘူး”

စင်းတိမ်းသည် အသာအယာပင် ပြန်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အဘိုးအိုက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးတာဟာ မင်းကိုချစ်လို့ သင်ပေးတာလို့ ပြောရင် သက်သက်မဲ့ လိမ်ညာတာပဲကွဲ့၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အရင်ဆုံးကြည့်ကြတဲ့ သူတွေ ချည်းပဲ၊ ကိုယ်ကျိုးပါ မှ အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်လေ့ရှိကြတယ်”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် ပြောရင်း မောဟိုက်လာသဖြင့် ခေတ္တရပ် နားလိုက်ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်၏။

“တချို့က စိတ်နှလုံးကောင်းတယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုကြတယ်၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့ သူကို ကူညီမစတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူနည်းစုကသာ သူ့ကို အကောင်းပြောတယ်၊ လူအများ စုကတော့ သူ့ကို လူအ လူနဲ့လို့ ကဲ့ရဲ့ ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း စေတနာကောင်းတဲ့ သူဟာ တစ်နေ့တခြား နည်းလာကြတာပဲ”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.... ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတော်ရဲ့ အယူအဆအရဆို ရင် မှန်ကန်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် မင်းတို့ ရဲ့ ယူဆချက်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

စင်းတိမ်းသည် ခံတွင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီးနောက်... သူ နားလည်သိရှိထားသည့်အယူအဆကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိရင် ရိုးသားမှုရှိရင် ဘယ်သူတွေက ဘာ ပြောပြော ကိုယ်ကျိုးကိုမငဲ့ကွက်ဘဲ လုပ်မှာ ပဲ။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိရှိ၊ မရှိရှိ သူတစ်ပါးကို ကူညီ လိုက်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မှာ ပဲ”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် စင်းတိမ်း၏ ရှင်းပြချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်လေသည် ။

“မင်းဟာ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ လောကအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူးကွာ”

စင်းတိမ်းက အဘိုးအို၏ စကားကို နားစွင့်လိုက်သည် ။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည် ။

“လူတွေဟာ ငါဆိုတဲ့ အစွဲကို ဘယ်တော့မှ ဖြတ်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် လုပ်လာတဲ့ အခါမှာ ချီးမွမ်းမခံရရင် ငါလုပ်နေတာ အလကားပါကွာ ဆိုပြီး စိတ်ပျက်သွားမှာ သေချာတယ်”

စင်းတိမ်းက နားထောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

သို့သော်... သူသည် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို၏ စကားကို နှစ်မြို့ခြင်းမရှိ

“ဆရာရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူဟာ ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းကို မကြည့်သင့်ပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

စင်းတိမ်း စကားမဆက်နိုင်မီမှာ ပင် အဘိုးအို၏ ရယ်မောသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။

အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာရပြန်သည်။ ။

သူသည် ခေတ္တရပ်နားပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“ငါကတော့ လူဟာ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် ကိုယ်ကြည့်သင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ကိုယ့်အကျိုး မလုပ်တဲ့ လူတွေဟာ လောကပေါ်မှာ အသက်ရှင်သန်ပြီး မနေနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြတယ်”

ပြောရင်း အဘိုးအိုသည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိရလာဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ။

“ကြည့်စမ်း...တို့ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ တို့ ရဲ့ စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်”

စင်းတိမ်းမှာ ဒေါသထွက်ရလည်း အခက်၊ ရယ်ရလည်း အခက် ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဆရာ... ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့ ကိစ္စ ပြောနေတာပါ”

အဘိုးအိုသည် လက်ဝါးဖြင့် နဖူးကို ရိုက်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ အခုနက ပြောပြီးပြီပဲ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ကြတာချည်းပဲ၊ အနီးဆုံး ဥပမာပေးရရင် မင်းရဲ့ ဆရာ

လိန်ကုနဲ့ ငါဟာ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် တို့
ဆီမှာ သိုင်းပညာသင်ချင်တဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ သင်မ
ပေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးတာ တို့ မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ ပဲကွဲ့”

အဘိုးအိုသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် စင်းတိမ်းအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

“လိန်ကုဟာ မင်းကိုပညာသင်ပေးတာ သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခု လုပ်
ပေးခိုင်းဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုက ပြုံးရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သ
ည် ။

“သိတာပေါ့၊ မင်းကိုငါ ပညာသင်ပေးတုန်းကလည်း ကိစ္စတစ်ခု
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကတိတောင်းခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည် ။

“ဆရာခိုင်းမယ့်ကိစ္စမှာ ပိုးမျှင်သိုင်းကျမ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်မဟု
တ်လား”

စင်းတိမ်း လွှတ်ခနဲမေးလိုက်မိသည် ။ ပိုးမျှင်သိုင်းကျမ်း ဟူသော စ
ကားကြောင့် အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်မျှတုန်ခါသွားသည် ။

“မင်း....မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ လိန်ကုက မင်းကို ပြောပြထားလို့
လား”

စင်းတိမ်းသည် သူကိုယ်တိုင် ပူတာလကျောင်းတော်၌
ပိုးမျှင်သိုင်းကျမ်း တွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြောမပြဝံ့ချေ။

“ကုဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်တစ်ခု ပြောပြထားဖူးလို့ ပါ။ အဲ
ဒီပုံပြင်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်တာပါ”

အဘိုးအိုက အံ့သြသွားသည် ။

“ဘယ်က ကုဘွားဘွားလဲ”

“မျက်လုံးတစ်ဖက်သာရှိတဲ့ အဘွားအိုပါ။ သူ့နာမည်က ကုဘွားဘွား
တဲ့ ”

အဘိုးအိုက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာပြန်သည် ။

“ဒီအဘွားကြီး မသေနိုင်သေးပဲကိုး၊ အင်း.... သူက ဆယ့်ရှစ်နှစ်လုံး
လုံး စိတ်လှကျောင်းမှာ နေထိုင်နေတာကိုး”

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည် ။

“သူပြောပြတဲ့ ပုံပြင် ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါ”

စင်းတိမ်းသည် ကုဘွားဘွားပြောပြသည့် ပုံပြင်တစ်ပိုင်းတစ်စကို ပြ
န်လည်ပြောပြ လိုက်လေသည် ။